

Ekaitzak potoetan gordetzen zituen neska

Marrek bazekien nola gorde ekaitza pote baten barruan.

Hau aurkitu zuen bere lagunik onena eskolaz aldatu zen egunean. Negar egin beharrean, arnasa sakon hartu zuen, bere tristura euri gris bat bezala imajinatu zuen eta marmelada pote batean giltzapetu zuen.

Ondoren, azterketa bidegabe batek eragindako haserrea zuku botila batean gorde zuen. Etxetik kanpo lo egiteko beldurra pote urdin batean sartu zen. Denen aurrean erortzearen lotsa poltsikoan sartzen zen pote txiki batean geratu zen.

Ganbaran ezkutatu zituen.

“Zein neska isila”, esaten zuten helduek.

Marrek irribarre egiten zuen. Inork ez zuen teilatu gaineko trumoia entzuten.

Denborarekin, ganbara bete egin zen. Poto batzuek lainoa besterik ez zuten. Beste batzuek dardarka egiten zuten norbaitek atea irekitzen zuen bakoitzean.

Arratsalde batean, bere anaia txikiak nahi gabe hautsi zuen Marrek asteetan zehar eraikitako maketa.

Ekaitz handi bat zetorrela sumatu zuen. Ontzi baten bila ibili zen, baina denak beteta zeuden. Pitxer batekin, janari-ontzi batekin eta baita arrain-ontzi huts batekin ere saiatu zen.

Ekaitza ez zen sartzen.

Mar gora igo zen ganbarara korrika. Poteak dardarka hasi ziren. Tristurak beira dardarka egin zuen. Haserreak tximista piztu zuen. Beldurra zurrunbilo bat bezala biraka zebilen.

Tapoi bat airean atera zen.

Gero beste bat.

Segundo gutxiren buruan, ganbara haizez, euriz eta tximistaz bete zen. Mar kutxa baten atzean bildu zen.

Amonak zarata entzun zuen eta gora igo zen.

“Zoaz hemendik!” oihu egin zuen Marrek. “Arriskutsua da!”

Amona lurrean eseri zen. Ez zen poteak estaltzen saiatu.

“Zein ekaitz da hori?” galdetu zuen.

“Irisen ekaitza. Joan egin da.”

Esan bezain laster, euria baretu zen.

“Eta tximista hori?”

“Azterketa bidegabeko hura.”

Tximista txinparta txiki bihurtu zen.

Ordubete eman zuten ekaitz bakoitzari izena jartzen. Lotsa laino fin bihurtu zen. Beldurrak etengabe jotzen zuen, baina ezin zuen ezer gehiago bota. Ekaitz batzuek hitzak behar zituzten; beste batzuek, besarkada bat edo negar pixka bat.

Amaitutakoan, ganbara ez zegoen lehor edo guztiz txukun. Baina arnasa har zitekeen.

“Zer egin behar dut poteekin?” galdetu zuen Marrek.

“Gorde ditzakezu”, esan zuen amonak, “baina ez dituzu bakarrik itxi behar”.

Ordutik aurrera, Marrek ekaitzak biltzen jarraitu zuen. Orain izena eta data idazten zituen, tapoiak apur bat solte utziz.

Arratsalde batzuetan ganbarara igotzen zen amonarekin. Leiho bat ireki zuten, pote bat ireki eta behar zen denbora guztian euria egiten uzten zuten.

Ondoren, hodeien artean, beti zegoen zeruaren zati bat.